

Елисавета Багряна

На пост

Калиакра. – То сън ли детински, или приказка някаква беше,
или спомен, случайно избликнал и незнайно когашен и гдешен?
Не, аз виждам: пълзя по скалите – обгорен, гологлав, босоног –
и пред мене е само морето, а над мене – небето и бог.

Срѣд вълните, безгрижно игриви, стадо черни делфини се мятат.
Нажежена от жаркото слънце като огън ме пари земята.
За последен път седнах тогава до безкръстно самотния гроб,
за последен път, смъртно разкъсан, да реша: бежанец или роб?

И аз тръгнах. Далаче остана – в гористата стара могила,
и до нея селцето ми родно, като в майчина пазва се свило,
и бедняшките гробища бели, дето всички обичани спят,
и в полето, към Добруджа равна, лъкатушно извилия път...

Калиакра, от седем години тук на поста стоя и те гледам:
тъй позната и близка, и родна – и миражно далечна и бледа.
И когато край поста от север параход приближи, като вест,
като в съне, аз знамето вдигам и за тебе отдавам му чест!

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11740>]